

at det kongelige Teater kunde forbyde, at et fransk Stykke opførtes andet Steds, skønt Oversættelsen var anskaffet, medens det kongelige Teater ikke selv spillede det og ikke havde betalt noget for Retten til at oversætte det. Det kongelige Teater er i det hele taget ikke gaaet i Spidsen for at lette dette Forslag Bejen; mon det overhovedet nogen Sinde har betalt for Retten til et fremmed Stykke? Skønt det ærede Medlem, (S. Scavenius), den tidligere Minister, har talt saa varmt for at faa denne Bestemmelse indført, saa forekommer det mig ikke, at han nogen Sinde som Minister har ladet sig det være magtpaaliggende at stille fremmede Forfattere saaledes overfor Teatret, at de fik noget økonomisk Udbytte af deres Bærter, og der har oftere været ført Klage i fremmede Blade over, at man her i dette lille Land levede af Rov — hvilket Udtryk den ærede tidligere Minister ogsaa brugte — og ikke gav noget for Retten til at oversætte og opføre fremmede Stykker, og at det kongelige Teater ikke var bedre end de andre og iindertiden endogsaa betalte mindre end nogle af de andre, nemlig slet intet. Hvis det lykkes at gennemføre dette Forslag, tror jeg, det ogsaa vilde være heldigt for danske Forfattere, som erved vilde blive beskyttede imod, at man i Udlandet oversætter og udbreder deres Bærter, uden at de have nogen økonomisk Fordel deraf. Nu er det ganske vist saaledes, at vi ikke have særdeles mange store Forfattere, og ikke mange, som man kan tænke sig vilde komme til at nyde godt af denne Bestemmelse; men man kan jo haabe, at den danske Litteratur kan udvikle sig rigt og stort, og at der kommer en Del Forfattere, der foruden det rent økonomiske Udbytte tillige ved samme Lejlighed faa det Udbytte af denne Bestemmelse, at deres Bærter blive kendte i Udlandet i en vellykket og kunstnerisk Oversættelse. Hvis der indvendes, at det rimeligvis kun vil være en Dansk, der faar Nytte af denne Lov, medens der er 20 fremmede, som faa Nytte af den, saa vil det samme kunne gøres gældende ved Patentloven, idet der ogsaa der er mange fremmede, som kunne faa Nytte af den her i Landet, medens der kun vil være enkelte Danske, som i Udlandet faa Nytte af deres Patenter.

Jeg vil gøre ganske enkelte Bemærkninger til enkelte Paragraffer i Loven, mest for at spørge den ærede Minister om, hvad Meningen er med nogle af de brugte Udtryk. Der staar i § 7, at „offentlige Forhandlinger paa Rigsdagen eller i kommunale eller firkkelige Raad, Taler for Retterne og paa

offentlige politiske og lignende Møder, maa enhver offentliggøres.“ Det er de Ord: „offentlige Forhandlinger paa offentlige politiske og lignende Møder,“ som det er ret vanskeligt at begribe. Hvad skal derved forstås? Er det Meningen, at overhovedet hvad der siges offentlig paa Møder maa enhver offentliggøres, eller er det Meningen, at hvad der siges i offentlige Forhandlinger, ved politiske og lignende Møder, maa offentliggøres. Det gør en ganske betydelig Forskel. Jeg sætter, at en Mand holder et Foredrag, f. Eks. om Kvindesagen, holder det offentligt, og agter at holde det samme Foredrag paa en 10–20 forskellige Steder i Danmark, saa vil det være den Mand meget magtpaaliggende, at der ikke f. Eks. fra et Blad sendes en Referent hen, der stenograferer hele Foredraget, hvorefter det sættes i Bladet. Derved vil Nyhedens Interesse svækkes ganske betydelig ... (S. Scavenius: Der staar: „Møder“) ... Jeg skal straks komme dertil — og der vil kun være saa, der ville købe en Billet til hans Foredrag, naar de for et Par Ore kunne købe et Referat af Foredraget. Nu siger det ærede Medlem, at der staar: „Møder“; men hvad vil det Ord „Møder“ sige? Der er nogle Forsamlinger, som vistnok kaldes „Vennemøder“ i visse Krese — jeg antager, at det er offentlige Møder, hvor der holdes Foredrag. Hvis nu en saadan Foredragsholder indbydes til at holde et Foredrag der, skal det saa betragtes som et offentligt Møde eller ikke? Jeg vilde ønske, at det var saadan, at naar en Mand holdt et Foredrag og ikke holdt det paa et rent politisk Stridsmøde, at han saa skulle kunne forbyde et Referat af Foredraget. Hvis den ærede Minister er enig med mig deri, vil det, tror jeg, i og for sig være meget let at rette dette, men jeg ønsker gjerne at vide, hvad der forstås ved „politiske og lignende Møder“. — I § 9 staar, at naar en Forfatter har overdraget Ret til Udgivelse af sit Værk til en Forlægger, er denne kun berettiget til at foranskalte et Opdrag, naar andet ikke er særlig vedtaget, og ligeledes udtales der i næste Sætning, at dette Opdrag kun maa være paa 1,000 Eksemplarer, med mindre andet særlig er vedtaget. Det forekommer mig, at disse to Indskud, „naar ikke andet særlig er vedtaget“ i den Grad ophæve Hovedsætningen, at den ikke betyder særdeles meget. Man kan som sagt altid vedtage noget særligt og blive enig med Forfatteren eller Forlæggeren derom, og saa betyder Hovedreglen intet. Nu er det ganske vist saaledes her i Landet, at den Slags Kontrakter meget sjelden slutes mellem For-